

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 34 2020, nummers 707 – 727 vrijdag 18 september 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht.....	7
Wabo.....	7
Natuurbescherming.....	11
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	13
Bijstand.....	14
Bestuursrecht overig.....	16

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

APV-Exploitatievergunning	16
Huisvesting	19
Inburgering.....	20
Studiefinanciering	21
Wet openbaarheid van bestuur	22
Vreemdelingenrecht.....	23
Asiel.....	23

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 707

Voorzieningenrechter rechtbank Gelderland, 15-09-2020, AWB 20/4603

voorzitter van de Veiligheidsregio Gelderland-Zuid te Nijmegen, verweerder.

Awb 1:2, 1:3 lid 3, 8:81

Noodverordening COVID-19 veiligheidsregio Gelderland-Zuid (hierna: de Noodverordening) 2.7 lid 1

BELANGHEBBENDE. CORONA. NOODVERORDENING. Verzoek om handhavend op te treden tegen de NS vanwege overtreding artikel 2.7, eerste lid, van de Noodverordening. Het verzoek om voorlopige voorziening wordt afgewezen vanwege het principiële karakter van de vraag of verzoeker belanghebbende is, en gelet op de vérstrekkende consequenties die het oordeel van de voorzieningenrechter kan hebben.

Brief waarbij verweerder aan verzoeker heeft meegedeeld dat zijn e-mail van 1 juli 2020 niet is aan te merken als een verzoek van een belanghebbende om een besluit te nemen en dat daarom geen besluit wordt genomen. [...]

1.2. [...] Wat is de achtergrond van deze zaak?

Verzoeker moet vanwege zijn (vitale) werk dagelijks met het openbaar vervoer van [woonplaats] naar Amsterdam reizen. Op 1 juli 2020 heeft verzoeker bij verweerder een verzoek ingediend om met spoed handhavend op te treden tegen de NS. Volgens verzoeker is het als gevolg van het door de NS gevoerde beleid voor OV-reizigers onvoldoende mogelijk om veilig (dat wil zeggen, met inachtneming van 1,5 meter afstand tot andere reizigers) te reizen. Daarmee schendt de NS volgens verzoeker artikel 2.7, eerste lid, van de Noodverordening COVID-19 veiligheidsregio Gelderland-Zuid (de Noodverordening) van 1 juli 2020. Verzoeker wijst er daarbij op dat alle zitplaatsen toegankelijk zijn gemaakt, dat fietsvervoer is toegestaan en dat niet-essentiële treinreizen worden gestimuleerd door bijvoorbeeld samenreiskorting te bieden.

2.1. In de brief van 25 augustus 2020 staat dat verweerder geen besluit neemt, omdat verzoeker niet is aan te merken als belanghebbende in de zin van artikel 1.2, eerste lid, van de Awb.

Waarom is verzoeker het hier niet mee eens?

3. Verzoeker stelt – kort samengevat – dat hij wel als belanghebbende is aan te merken en dat verweerder dus ook moet beslissen op zijn verzoek om handhaving. [...]

4.1. Verzoeker heeft een verzoek om handhaving gedaan. Dit is te zien als een aanvraag, een verzoek van een belanghebbende een besluit te nemen, zoals bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Hieruit volgt dat vereist is dat verzoeker is aan te merken als 'belanghebbende'.

4.2. Op grond van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb wordt onder belanghebbende verstaan degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken. Volgens vaste rechtspraak [Red.: uitspraak van de ABRS van 26 september 2018, overweging 3.1, [ECLI:NL:RVS:2018:3107](#)] moet verzoeker, om als belanghebbende in zin van de Awb te kunnen worden aangemerkt, een voldoende objectief en actueel, eigen en persoonlijk belang hebben dat hem in voldoende mate onderscheidt van anderen en dat rechtstreeks

wordt geraakt door – in dit geval – de gestelde schending van artikel 2.7, eerste lid, van de Noodverordening. [...]

4.5. Het gaat bij deze zaak dus allereerst om de vraag of verzoeker wel of niet als belanghebbende is aan te merken. Deze vraag is niet eenvoudig te beantwoorden. In de rechtspraak is hierop geen eenduidig antwoord te vinden. Gelet op het principiële karakter van deze vraag, en gelet op de vérstrekkende consequenties die het oordeel van de voorzieningenrechter kan hebben, is de voorzieningenrechter van oordeel dat de voorlopige voorzieningenprocedure zich niet leent voor beantwoording van de vraag of verzoeker belanghebbende is. Het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen zal daarom worden afgewezen.

5. Gelet op zijn gezondheidsbelang en de omstandigheid dat de drukte in de trein de laatste tijd lijkt toe te nemen, heeft verzoeker er belang bij dat hij op korte termijn duidelijkheid krijgt over de vraag of hij belanghebbende is, en daarmee over de vraag of verweerder een inhoudelijk besluit op zijn verzoek om handhaving moet nemen. Op de zitting heeft de vertegenwoordiger van verweerder toegezegd dat snel na de zitting een besluit op bezwaar kan worden genomen. Als dat besluit op bezwaar nog steeds gebaseerd is op het standpunt dat verzoeker geen belanghebbende is en dat daarom niet aan een inhoudelijke beoordeling van het verzoek om handhaving wordt toegekomen, en verzoeker tegen dat besluit beroep instelt, zal de rechtbank dit beroep met voorrang en op korte termijn behandelen. In die beroepsprocedure kan de rechtbank dan – behoudens hoger beroep – een definitief oordeel geven over de vraag of verzoeker belanghebbende is. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2020:4683](https://ecli.nl/RBGEL:2020:4683)

JnB2020, 708

Rechtbank Rotterdam, 10-09-2020, ROT 20/3076 e.v.

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam, verweerder.

Awb 1:3 lid 2, 2:1, 2:2, 2:3: 4:5, 4:13, 6:2, 6:12, 6:15, 7:1, 8:55c

Verordening woonruimtebemiddeling regio Rotterdam 2015 (lees: de Verordening woonruimtebemiddeling regio Rotterdam 2019; hierna: de Verordening) bijlage 1 2.1 lid 4

BESLUIT. DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Een brief waarin een bestuursorgaan zich naar aanleiding van een verzoek uitlaat over zijn gepretendeerde bevoegdheid is een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Dit is slechts anders wanneer evident is dat het bestuursorgaan geen enkele bevoegdheid toekomt en in dat geval ligt er dan ook geen aanvraag voor. Omdat i.c. verweerder de beslissingsbevoegdheid, die bij de Verordening is verleend aan SUWR, categorisch of per geval naar zich toe kan trekken, is een verzoek daartoe een aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb.

Verweerder heeft eisers in alle zaken bericht dat de bevoegdheid om te beslissen op urgentieverzoeken binnen Rotterdam niet aan hem toekomt, maar aan de Stichting Urgentiebepaling Woningzoekenden Rijnmond (SUWR). [...]

3.1 Statempire B.V. heeft, handelend onder de naam MijnUrgentie, namens diverse woningzoekenden urgentieaanvragen ingediend bij Stichting Woonbron (Woonbron), een corporatie als bedoeld in artikel 2.2, zesde lid, van Bijlage I bij de Verordening. Woonbron heeft de dossiers onbehandeld geretourneerd. [...]

6. De gemachtigde van eiseres heeft vervolgens in alle 25 gevallen beroep ingesteld omdat verweerder niet tijdig zou hebben besloten op de aanvragen om toepassing van artikel 2.1, vierde lid, van Bijlage 1 bij de Verordening. [...]

8. Op grond van de artikelen 2.1 en 2.2 van Bijlage I bij de Verordening kunnen urgentieaanvragen worden ingediend bij het bevoegde college van burgemeester en wethouders (het college) van de betrokken gemeente dat op de aanvraag beslist. Voor een aantal gemeenten, waaronder Rotterdam, geldt op grond van deze artikelen echter dat de urgentieaanvraag moet worden ingediend bij de woningcorporatie en dat vervolgens SUWR op die aanvraag beslist. Artikel 2.1, vierde lid, van Bijlage 1 bij de Verordening voorziet in de mogelijkheid dat, wanneer SUWR bevoegd is, het college de beslissingsbevoegdheid niettemin naar zich toetrekt. Daarbij kan het college, gelet op de tweede zin van dit artikellid, besluiten dat SUWR categorisch niet meer bevoegd is deze besluiten te nemen, maar dat hoeft dus niet.

9. Niet in geschil is dat eisers woningzoekenden zijn, dat zij daarmee ieder belanghebbende zijn bij hun individuele verzoek om urgentieverklaring en dat een urgentieverklaring of afwijzing daarvan een besluit is in de zin van artikel 1:3, tweede lid, van de Awb.

10. Een brief waarin een bestuursorgaan zich naar aanleiding van een verzoek uitlaat over zijn gepretendeerde bevoegdheid is een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Dit is slechts anders wanneer evident is dat het bestuursorgaan geen enkele bevoegdheid toekomt en in dat geval ligt er dan ook geen aanvraag voor. Omdat, zoals hiervoor is overwogen, verweerder de beslissingsbevoegdheid, die bij de Verordening is verleend aan SUWR, categorisch of per geval naar zich toe kan trekken, is een verzoek daartoe een aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Dit betekent dat de 25 brieven waarin verweerder zich uitlaat over zijn bevoegdheid kunnen worden aangemerkt als evenzovele besluiten in de zin van artikel 1:3, tweede lid, van de Awb.

11. De 25 brieven zouden ook kunnen worden aangemerkt als een weigering besluiten te nemen, omdat verweerder kennelijk niet van zins is de beslissingsbevoegdheid naar zich toe te trekken. Op grond van artikel 6:2, aanhef en onder a, van de Awb moeten de 25 brieven dan niettemin gelijkgesteld worden aan evenzovele besluiten.

12. De 25 beroepen moeten dan ook worden aangemerkt als te zijn gericht tegen de 25 brieven van verweerder, die korter dan zes weken voor de ingestelde beroepen zijn verzonden. Indien is beslist of indien schriftelijk is geweigerd om te beslissen, is het niet mogelijk om vervolgens beroep in te stellen wegens niet tijdig beslissen, want daartoe strekt artikel 6:12, tweede lid, van de Awb niet. Anders dan in het geval van niet tijdig beslissen in de zin van artikel 6:2, aanhef en onder b, van de Awb, staat tegen besluiten in de zin van artikel 1:3 en tegen de schriftelijke weigering besluiten te nemen als bedoeld in artikel 6:2, aanhef en onder a, van de Awb geen rechtstreeks beroep open bij de rechtbank op grond van artikel 7:1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Awb. Dit

betekent dat, gelet op de hoofdregel van artikel 7:1, eerste lid, van de Awb, eerst bij verweerder bezwaar dient te worden gemaakt.

13. Gelet hierop zijn de beroepen niet-ontvankelijk. [...]

[ECLI:NL:RBROT:2020:7883](https://ecli.nl/RBROT:2020:7883)

JnB2020, 709

Voorzieningenrechter CRvB, 07-09-2020 (publ. 11-09-2020), 20/3054 WAZ-VV
raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen.

Awb 8:81, 8:104 lid 1, 8:108 lid 1

VOORLOPIGE VOORZIENING. De voorzieningenrechter stelt voorop dat de beslissing op een verzoek om een voorlopige voorziening in beginsel is bedoeld om te gelden tot de uitspraak in de bodemprocedure. Een herhaald verzoek om een voorlopige voorziening kan alleen dan voor toewijzing in aanmerking komen, als de verzoeker een beroep doet op nieuwe feiten of omstandigheden, die toewijzing van een dergelijk verzoek kunnen rechtvaardigen. Dit is het geval als sprake is van ernstige onvolkomenheden in de eerdere uitspraak van de voorzieningenrechter of van een belangrijke wijziging van de relevante feiten en omstandigheden. I.c. acht de voorzieningenrechter het door verzoeker gestelde financiële belang op zichzelf voldoende spoedeisend, nu aannemelijk is dat verzoeker niet in staat is zijn woonkosten te voldoen en ontruiming op zeer korte termijn dreigt.

[ECLI:NL:CRVB:2020:2141](https://ecli.nl/CRVB:2020:2141)

JnB2020, 710

ABRS, 16-09-2020, 201908217/1/A3

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Awb 6:20 lid 3, 8:68

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSSEN. Een beroep krachtens artikel 6:20, derde lid, van de Awb ontstaat pas als het alsnog genomen besluit van het bestuursorgaan is bekendgemaakt.

BEROEPSPROCEDURE. De in artikel 8:68 van de Awb neergelegde bevoegdheid om het onderzoek te heropenen betreft een bevoegdheid die ter discretie van de rechtbank staat en waarvan de toepassing doorgaans geen nadere motivering behoeft. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRs van 2 juli 2007,

[ECLI:NL:RVS:2007:BA9467](https://ecli.nl/RVS:2007:BA9467).

[ECLI:NL:RVS:2020:2243](https://ecli.nl/RVS:2020:2243)

JnB2020, 711

ABRS, 16-09-2020, 201905096/1/R1

dagelijks bestuur van het stadsdeel West van de gemeente Amsterdam (hierna: het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam).

Wet op de rechterlijke organisatie (hierna: Wet RO) 1 aanhef en onder b sub 3, 40 lid 2

Awb 7:12 lid 3

BEVOEGDHEID. Uit artikel 40, tweede lid, van de Wet RO, gelezen in samenhang met artikel 1, aanhef en onder b, onder 3°, van die wet, volgt dat degene die is benoemd als rechter-plaatsvervanger in een rechtbank van rechtswege rechter-plaatsvervanger in de andere rechtbanken is. Dat i.c. ten tijde van de mondelinge uitspraak op www.rechtspraak.nl was aangegeven dat [...] niet als rechter-plaatsvervanger bij de rechtbank Noord-Holland werd ingezet, maakt dat niet anders.

BEZWAARTERMIJN. I.c. is de overschrijding van de bezwaartermijn niet verschoonbaar. In het aan [appellant] en anderen toegezonden besluit op bezwaar inzake het verlengen van de begunstigingstermijn is melding gemaakt van de gegrondverklaring van de bezwaren tegen de weigering van de omgevingsvergunningen. In dat besluit is verder vermeld dat een kopie van het besluit op bezwaar inzake de omgevingsvergunningen als bijlage wordt bijgevoegd. Deze bijlage was echter niet bijgevoegd. Weliswaar heeft het college verzuimd om overeenkomstig artikel 7:12, derde lid, van de Awb aan [appellant] en anderen mededeling te doen van het besluit op bezwaar en de verleende omgevingsvergunningen, maar dat neemt niet weg dat het bestaan van deze besluiten en de inhoud daarvan voor [appellant] en anderen uit het hen toegezonden besluit op bezwaar kenbaar was. Verder is van het besluit op bezwaar inzake de omgevingsvergunningen publiekelijk mededeling gedaan.

[ECLI:NL:RVS:2020:2231](https://ecli.nl/RVS:2020:2231)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 712

MK ABRS, 09-09-2020, 201907090/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingswet (Wabo) 2.12

Huisvestingswet 2014

Huisvestingsverordening 2016

WABO. BESTEMMINGSPLAN. AFWIJKEN. De beoordeling die plaatsvindt bij de beslissing omtrent het verlenen van een omzettingvergunning op grond van de Huisvestingswet en -verordening is een andere dan die wordt gemaakt bij de vaststelling van een bestemmingsplan en de beoordeling van de ruimtelijke aanvaardbaarheid van een bestemming.

[...] 1. [...] [appellant] heeft aanvragen voor een omgevingsvergunning ingediend om de woningen in strijd met de voor de percelen geldende bestemmingsplannen te gebruiken als onzelfstandige woonruimten. Volgens het college zijn de aanvragen in strijd met de betreffende bestemmingsplannen, omdat in de woningen volgens beide bestemmingsplannen slechts één huishouden is toegestaan. Het college heeft geweigerd

om omgevingsvergunningen voor het afwijken van het bestemmingsplan te verlenen, omdat het kamergewijs verhuren van de woningen niet in overeenstemming zou zijn met een goede ruimtelijke ordening.

[...] 3. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geconcludeerd dat de aanvragen in strijd zijn met de bestemmingsplannen. Volgens [appellant] is er door de verleende omzettingsvergunningen voor het omzetten van een zelfstandige woonruimte naar meerdere onzelfstandige woonruimten, al sprake van meerdere woningen op de percelen [locatie 2] en [locatie 1]. [appellant] stelt dat iedere onzelfstandige woning voldoet aan de omschrijving van het begrip "woning", zoals vastgelegd in beide bestemmingsplannen. Volgens [appellant] is er daarom geen sprake van strijd met de bestemmingsplannen.

[...] 3.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, onder meer in de uitspraak van 8 februari 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BV3254](#), onder 2.3.1, dient de vraag of sprake is van een zelfstandige woning beoordeeld te worden aan de hand van de feitelijke situatie. Van een zelfstandige woning is sprake indien de inrichting en de aanwezigheid van (woon)voorzieningen voor dat oordeel aanleiding geven. In beide aanvragen staat dat wordt beoogd om onzelfstandige woonruimten te creëren. Bij de te verhuren kamers is niet per kamer voorzien in voorzieningen als een badkamer en toilet. Daarom is sprake van onzelfstandige woonruimten en kunnen deze onzelfstandige woonruimten niet apart als woning worden beschouwd. De Afdeling wijst in dit verband naar haar uitspraken van 16 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3046](#), onder 4, en 21 juni 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1640](#), onder 2.2. Dat er op grond van de Huisvestingswet 2014 en de Huisvestingsverordening 2016 vergunning is verleend voor het omzetten van een zelfstandige woonruimte naar meerdere onzelfstandige woonruimten, maakt niet dat er sprake is van meerdere woningen in het kader van een bestemmingsplan. De beoordeling die in dat kader wordt gemaakt is, zoals de Afdeling eerder heeft geoordeeld (zie bijvoorbeeld onder 1.8 in haar uitspraak van 10 april 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ7648](#)), immers een andere dan die wordt gemaakt bij de vaststelling van een bestemmingsplan en de beoordeling van de ruimtelijke aanvaardbaarheid van een bestemming. De Afdeling stelt voorts vast dat niet in geschil is dat de huurders niet gezamenlijk één huishouden zullen vormen. Het creëren van meerdere onzelfstandige woonruimten is daarom in strijd met zowel artikel 6, eerste lid, onder a, van de planvoorschriften van het bestemmingsplan "De Nieuwe Bijlmer" als artikel 13, lid 13.1, onder a, van de planregels van het bestemmingsplan "F-buurt". De rechtbank heeft de aanvragen terecht in strijd met de bestemmingsplannen geacht. [...]

[...] 5.2. De Afdeling overweegt dat [appellant] niet met concrete gegevens aannemelijk heeft gemaakt dat toezeggingen zijn gedaan over de verlening van een omgevingsvergunning om de woningen in strijd met de betreffende bestemmingsplannen te gebruiken als onzelfstandige woonruimten. Uit de omstandigheid dat aan [appellant] omzettingsvergunningen zijn verleend op grond van de Huisvestingswet 2014, volgt niet dat hij er redelijkerwijs van kon en mocht uitgaan dat het college ook omgevingsvergunningen voor afwijking van de bestemmingsplannen zou verlenen. Zoals in deze uitspraak onder 3.1 ook aan de orde is gekomen, is de beoordeling die in dat kader wordt gemaakt, een andere dan die wordt gemaakt bij de beoordeling van een

aanvraag om omgevingsvergunning om af te wijken van het bestemmingsplan. De rechtbank heeft in de verlening van de omzettingsvergunning op grond van de Huisvestingswet 2014 dan ook terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de besluiten van 24 juli 2018 in strijd met het vertrouwensbeginsel tot stand zijn gekomen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2182](#)

JnB2020, 713

Voorzieningenrechter rechtbank Limburg, 27-07-2020 (publ. 11-09-2020), AWB 20/1729

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Brunssum, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1, 2.2, 2.10, 2.12, 2.18

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.38

WABO. BEHEERSVERORDENING. EXCEPTIEVE TOETSING. Nu het bestemmingsplan de bouw van een woning op het perceel niet mogelijk maakte en de beheersverordening wel, biedt de beheersverordening daarmee ruimere mogelijkheden dan het voorgaande bestemmingsplan en dus ruimere mogelijkheden dan het (planologisch) bestaande gebruik. Naar voorlopig oordeel is de beheersverordening in strijd met artikel 3.38, eerste lid, van de Wro.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het oprichten van een vrijstaand woonhuis, [...]

[...] *Had verweerder de omgevingsvergunning mogen baseren op de beheersverordening?*

11. De voorzieningenrechter stelt eerst (ambtshalve) de vraag aan de orde of verweerder het bestreden besluit, voor zover moet worden geoordeeld dat die in overeenstemming is met de beheersverordening, had mogen baseren op die beheersverordening. Concreet gaat het hierbij om de vraag of de beheersverordening op het perceel de nieuwbouw van een woning mogelijk mag maken.

[...] 11.4. De voorzieningenrechter acht op basis van de stukken en naar aanleiding van het verhandelde ter zitting, ondanks de terughoudendheid die betracht moet worden bij exceptieve toetsing, zwaarwegende aanwijzingen aanwezig voor het voorlopige oordeel dat de beheersverordening in strijd is met het bepaalde in 3.38, eerste lid, van de Wro. Dat betekent dat het bestreden besluit niet op de beheersverordening had kunnen worden gebaseerd omdat de beheersverordening, nogmaals naar voorlopig oordeel, onverbindend moet worden geacht. Dat betekent eveneens dat de buitenplanse afwijking voor delen van het bouwplan op onjuiste grondslag is gebaseerd, omdat de kruimelgevallenregeling daarvoor dan ontoereikend is. [...]

[...] 11.6. De voorzieningenrechter concludeert uit het voorgaande dat het bestemmingsplan de bouw van een woning op het perceel niet mogelijk maakte. Nu de beheersverordening wel de bouw van een woning mogelijk maakt, biedt de beheersverordening daarmee ruimere mogelijkheden dan het voorgaande bestemmingsplan en dus ruimere mogelijkheden dan het (planologisch) bestaande gebruik. De bouw van een woning die ter plaatse niet aanwezig was en planologisch niet was toegestaan, kan niet geacht worden een zodanig beperkte verruiming te zijn dat dit nog als bestaand gebruik kan worden aangemerkt. Nu volgens vaste jurisprudentie van

de Afdeling alleen (in beperkte mate) ruimtelijke ontwikkelingen zijn toegestaan die ook reeds op grond van het voorheen geldende regime waren toegestaan en nu de beheersverordening ruimere mogelijkheden kent dan het bestaande gebruik, is de beheersverordening naar voorlopig oordeel in strijd met artikel 3.38, eerste lid, van de Wro. Dat betekent dat er gerede twijfel is dat het bestreden besluit in bezwaar stand zal houden. De grondslag daarvoor valt immers weg en het bestreden kan ook niet worden gebaseerd op het bestemmingsplan. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2020:5492](#)

JnB2020, 714

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 10-09-2020, 20/4236 en 20/4241

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Renkum te Oosterbeek, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. HANDHAVING. Het gebruik van een terrein voor lasergamen is in de huidige vorm in strijd met het ter plaatse geldende bestemmingsplan. Het lasergamen kan niet worden aangemerkt als 'sport' zoals toegestaan op grond van het bestemmingsplan.

[...] 2. Op het terrein van [derde-partij], [...], exploiteert [derde-partij] lasergame activiteiten en Achery Tag. Ten behoeve van deze activiteiten hebben zij obstakels en een drietal legertenten geplaatst.

[...] 5. Het perceel heeft op grond van het ter plaatse geldende bestemmingsplan Wolfheze 2017 de bestemming 'Sport'.

[...] 6.1 Het begrip 'sport' is in het bestemmingsplan niet gedefinieerd. De voorzieningenrechter zoekt voor de uitleg van dit begrip daarom aansluiting bij de betekenis in het normaal spraakgebruik. In het "Van Dale Groot woordenboek der Nederlandse Taal" wordt onder 'sport' verstaan:

"geheel van activiteiten die erop gericht zijn om de fysieke en/of mentale prestaties d.m.v. training en wedstrijden te verbeteren, zoals roeien, fietsen, zwemmen, schaatsenrijden, worstelen, voetballen enz."

6.2 De voorzieningenrechter is van oordeel dat – zeker in de vorm waar het lasergamen nu wordt georganiseerd, waarbij niet aan vaste groepen trainingen worden gegeven en geen wedstrijden worden gespeeld tegen andere lasergame-clubs/-teams, het lasergamen niet kan worden aangemerkt als 'sport' zoals toegestaan op grond van het bestemmingsplan. Het huidige gebruik door enkele groepen per maand is onvoldoende om van 'sport' te kunnen spreken. Het gebruik ten behoeve van lasergamen is daarom in de huidige vorm in strijd met het geldende bestemmingsplan. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2020:4642](#)

JnB2020, 715

Rechtbank Noord-Holland, 20-08-2020 (publ. 31-08-2020), HAA 19 / 4610

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Haarlem, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a en c, 2.12 lid 1 onder a, onder 1^e

De Huisvestingsverordening Haarlem 2017

WABO. BINNENPLANSE AFWIJKING. Omgevingsvergunning verbouwen bovenwoning. In dit geval was op grond van het overgangsrecht voor het bouwplan géén vergunning vereist op basis van de Huisvestingsverordening. Verweerder heeft in redelijkheid bij de beoordeling van de aanvraag omgevingsvergunning de per 1 mei 2019 van toepassing zijnde Huisvestingsverordening en de bijbehorende beleidsregels buiten beschouwing kunnen laten.

[...] omgevingsvergunning [...] voor het verbouwen van de bovenwoning in twee appartementen [...]

[...] 2.3 De rechtbank overweegt dat het bestreden besluit betrekking heeft op een omgevingsvergunning, en niet op een vergunning op grond van de Huisvestingsverordening en de in dat kader van toepassing zijnde beleidsregels. De vraag of een vergunning op grond van een Huisvestingsverordening verleend kan worden, is wel een omstandigheid die een rol kan spelen bij de belangenafweging in het kader van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 1e, van de Wabo. Zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 15 maart 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:714](#).

2.4 De Huisvestingsverordening en de beleidsregels zijn per 1 mei 2019 in werking getreden. Op grond van artikel 16, eerste lid, onder c, van de Huisvestingsverordening is een vergunning vereist voor het verbouwen van woonruimten tot twee of meer woonruimten.

[...] 2.6 Op grond van artikel 30, tweede lid, onder a, van de Huisvestingsverordening geldt in afwijking van het voorgaande dat een dergelijke vergunning niet is vereist, indien voor het bouwkundig splitsen vóór 1 mei 2019 een omgevingsvergunning is ingediend én ontvankelijk is verklaard voor de activiteit bouwen (het overgangsrecht).

[...] 2.8 De aanvraag voor de omgevingsvergunning is ingediend op 18 oktober 2018. Uit rechtspraak van de Afdeling volgt dat het aan het bevoegde bestuursorgaan is om te beoordelen of het over voldoende gegevens en bescheiden beschikt om de aanvraag te kunnen beoordelen. Verweerder heeft bij brief van 22 oktober 2018 de aanvraag voor de omgevingsvergunning compleet verklaard en in behandeling genomen (zie overweging 1.2). Het is niet gesteld, en ook niet aan de rechtbank gebleken dat de bij de aanvraag verstrekte informatie niet afdoende was. Op grond van het overgangsrecht is voor het bouwplan dan ook géén vergunning vereist op basis van de Huisvestingsverordening. [...]

2.9 Gezien het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid bij zijn beoordeling van de aanvraag voor de omgevingsvergunning de per 1 mei 2019 van toepassing zijnde Huisvestingsverordening en de daarbij behorende beleidsregels buiten beschouwing heeft kunnen laten. [...]

[ECLI:NL:RBNHO:2020:6560](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 716

MK ABRS, 16-09-2020, 201909163/1/A3

college van gedeputeerde staten van Flevoland (GS).

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.3 onder b, 3.5, 3.8, 3.10, 3.17, 3.18

NATUURBESCHERMING. SOORTENBESCHERMING. GS mocht opdracht geven om edelherten in Oostvaardersplassen door afschot terug te brengen naar 490.

Voldoende is onderbouwd dat dit noodzakelijk is voor de bescherming van de flora en fauna in het gebied. In het rapport van de commissie Van Geel is de doelstand van 490 herten voldoende ecologisch onderbouwd. De Afdeling is niet van oordeel dat dit rapport enkel omdat dat een beleidsstuk zou zijn, niet ten grondslag gelegd kan worden aan de opdracht en de daarin opgenomen doelstand. Niet de aard van het rapport is doorslaggevend, maar of daarin voldoende is onderbouwd of aan de vereisten van de Wnb is voldaan.

[...] opdracht [GS] [...] aan Staatsbosbeheer [...] om in de Oostvaardersplassen edelherten te doden met gebruikmaking van het geweer tot een doelstand van 490 [...].

[...] Noodzaaks criterium: bescherming van wilde flora en fauna en natuurlijke habitats

[...] 4.2. De Afdeling heeft in de uitspraak van 20 december

2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3510](#), overwogen dat het verenigbaar is met artikel 68, eerste lid, onder d, van de Flora en faunawet (hierna: Ffw) om effecten op flora en fauna die de biodiversiteit doen afnemen als schade aan flora en fauna aan te merken. De Afdeling overweegt in die uitspraak daarnaast dat het feit dat de instandhoudingsdoelstellingen van een Natura-2000-gebied niet in gevaar komen, niet betekent dat in dat gebied geen sprake kan zijn van schade aan flora en fauna.

Het noodzaaks criterium in de Wnb dat een opdracht gegeven kan worden als dat nodig is in het belang van de bescherming van de wilde flora en fauna en van de instandhouding van natuurlijke habitats, is de voortzetting van het criterium uit de Ffw. In lijn met de hiervoor genoemde uitspraak van de Afdeling is het verenigbaar met artikel 3:17, in samenhang met artikel 3:18, van de Wnb om het voorkomen en tegengaan van effecten die de biodiversiteit doen afnemen in het belang te achten van de bescherming van de wilde flora en fauna en van de instandhouding van natuurlijke habitats.

[...] 4.4. [...] Zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 20 december

2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3510](#), zijn de instandhoudingsdoelstellingen van het Natura 2000-gebied niet doorslaggevend voor de vraag of schade aan flora en fauna optreedt.

De Natura 2000-instandhoudingsdoelstellingen kunnen wel een rol spelen bij de beoordeling of de opdracht uitvoerbaar is. Als de opdracht significante effecten kan hebben op de instandhoudingsdoelstellingen, is een vergunning op grond van artikel 2.7 van de Wnb vereist. Deze vergunning is in dit geval voorafgaand aan de opdracht verleend en is in rechte in stand gebleven, zodat de Afdeling van de uitvoerbaarheid van de opdracht uit kan gaan. [...]

De rechtbank heeft de motivering van GS dat de opdracht nodig is ter bescherming van de flora en fauna en de natuurlijke habitats dan ook ten onrechte onvoldoende geacht.

De betogen van GS en Staatsbosbeheer slagen.

[...] Onderbouwing doelstand

[...] 8.2. De Afdeling is, anders dan de rechtbank, niet van oordeel dat het rapport van de commissie Van Geel enkel omdat dat een beleidsstuk zou zijn, niet ten grondslag gelegd

kan worden aan de opdracht en de daarin opgenomen doelstand van de populatie edelherten. Doorslaggevend is niet de aard van het rapport, maar of daarin voldoende is onderbouwd of aan de vereisten van de Wnb is voldaan. Daarbij zijn uiteraard beoordelingskaders van belang die een ecologische beoordeling vergen. Die beoordeling is aan de hand van bestaande ecologische rapporten en raadpleging van deskundigen in het rapport van de commissie Van Geel gemaakt. [...]

De minister heeft in zijn besluit, onder verwijzing naar het rapport van de commissie Van Geel en de daarin geschetste situatie in de jaren negentig, onderbouwd dat een begrazingsdruk van 1,4 ha leidt tot een situatie waarin voldoende voedsel aanwezig is voor de grote grazers en een sterftcijfer optreedt dat vergelijkbaar is met andere natuurgebieden. Daarmee is de doelstand voldoende gemotiveerd. Dat heeft de rechtbank niet onderkend.[...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2210](#)

Zie het bij deze uitspraak uitgebrachte [persbericht](#) ("Provincie Flevoland mocht besluiten tot afschot edelherten Oostvaardersplassen").

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2020, 717

CRvB, 09-09-2020, 18 3891 ZW

Datum uitspraak: 9 september 2020

Raad van bestuur van het Uvw.

ZW 19

ZIEKTEWET. De door het Uvw gehanteerde functie van snackbereider, meer specifiek pizzalijn-medewerker topping, wordt als monotoon beschouwd. Nu appellant is aangewezen op werk dat niet monotoon is, heeft de deskundige ten onrechte de voornoemde functie voor appellant geschikt geacht. Het Uvw heeft deze functie daarom niet ten grondslag kunnen leggen aan de beëindiging van de ZW-uitkering van appellant. Ten onrechte ZW-uitkering beëindigd.

[ECLI:NL:CRVB:2020:2096](#)

JnB2020, 718

CRvB, 07-09-2020, 17/6016 ZW, 19/3878 ZW

Raad van bestuur van het Uvw.

ZW 19aa

ZIEKTEWET. MISOFONIE. Met de nadere toelichtingen door de verzekeringsarts bezwaar en beroep en de arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft het Uvw voldoende gemotiveerd dat de aan de toetsing ten grondslag gelegde functies in medisch opzicht geschikt zijn voor appellant.

5.3.[...] De verzekeringsarts heeft op zijn spreekuur uitgebreid aandacht besteed aan de psychische en lichamelijke klachten van appellant. De verzekeringsarts heeft aannemelijk

geacht dat appelland fysieke en psychische beperkingen ervaart. De verzekeringsarts heeft vanwege de stress- en angstklachten die appelland door de misofonie ondervindt voorts in een toelichting op overige beperkingen in het sociaal functioneren, punt 2.11 in de FML, appelland specifiek beperkt geacht in het uitvoeren van werkzaamheden waarbij de confrontatie met etende of voedsel consumerende mensen centraal staat en appelland hiermee in zijn nabijheid veelvuldig geconfronteerd kan worden. [...]

5.4. Ten aanzien van de geselecteerde functies heeft de rechtbank gewezen op punt 2.11 van de FML. Volgens de arbeidsdeskundige bezwaar en beroep komt appelland in die functies niet met etende mensen in aanraking. Er zijn standaard (lunch)pauzes waarbij er gegeten of gedronken kan worden en appelland kan dan een rondje gaan lopen of een plek opzoeken zonder consumerende collega's. De rechtbank heeft geoordeeld dat niet vast staat dat het consumeren van voedsel door collega's in de geselecteerde functies beperkt zal blijven tot de standaard lunchpauzes omdat van algemene bekendheid is dat onder werktijd ook buiten de lunchpauzes door werknemers voedsel wordt genuttigd in de vorm van koffie, koekjes, kauwgom, snoep en dergelijke. In zijn nadere rapport van 19 september 2017 heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep de uitleg van de rechtbank onderschreven en voorts toegelicht dat er geen medische contra-indicatie bestaat voor het gebruik van oordopjes of een koptelefoon. De arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft in zijn nadere rapporten van 2 augustus 2017 en 20 september 2017, na raadpleging van de arbeidsdeskundig analisten, afdoende gemotiveerd dat het in de functies van productiemedewerker industrie (SBC-code 111180) en samensteller elektrotechnische apparatuur (SBC-code 2670500) niet toegestaan is op de werkplek te eten. In de functie van samensteller kunststof en rubberproducten (SBC-code 271130) wordt in een cleanroom gewerkt waarin zeer zorgvuldig moet worden omgegaan met hygiënenormen en bedrijfsvoorschriften, speciale kleding wordt gedragen en sieraden en cosmetica verboden zijn. Er mag dan vanzelfsprekend ook niet gegeten of gedronken worden. Voor alle drie de functies geldt dat ook geen kauwgom of snoep op de werkplek mag worden genuttigd en dat het geen probleem is om gehoorbescherming te dragen. Met de nadere toelichtingen door de verzekeringsarts bezwaar en beroep en de arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft het Uvw voldoende gemotiveerd dat de aan de toetsing ten grondslag gelegde functies in medisch opzicht geschikt zijn voor appelland.

5.5. Gelet hierop heeft het Uvw terecht vastgesteld dat appelland met ingang van 12 november 2016 geen recht meer heeft op ziekgeld.

[ECLI:NL:CRVB:2020:2095](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 719

MK Rechtbank Gelderland, 03-09-2020 (publ. 15-09-2020), 19/1701

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Rheden te De Steeg, verweerder.

PW 35

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND. Afwijzing aanvraag voor bijzondere bijstand voor kosten van bewindvoering. De rechtbank is, anders dan verweerder, van oordeel dat uit de uitspraak van de CRvB van 14 februari 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:501](#) niet kan worden afgeleid dat de CRvB heeft beoogd om af te wijken van de tot dan toe gehanteerde lijn van de CRvB zoals verwoord in de uitspraak van 28 maart 2006, [ECLI:NL:CRVB:2006:AV8374](#). De uitspraak van de CRvB van 14 februari 2017 verdient daarom geen navolging. Onjuiste motivering. Verweerder zal daarom een nieuw besluit naar aanleiding van het bezwaar moeten nemen.

5. Het geschil beperkt zich tot de vraag of eiser voldoende draagkracht heeft om de periodieke kosten van bewindvoering en de aanvangskosten te voldoen. In dat kader houdt partijen de vraag verdeeld of bij de draagkrachtberekening rekening moet worden gehouden met het op het inkomen van eiser gelegde beslag. [...]

6. In de uitspraak van 28 maart 2006 heeft de CRvB overwogen dat indien op een deel van het inkomen van een belanghebbende executoriaal beslag is gelegd waardoor belanghebbende ter zake van dat deel geen feitelijke bestedingsmogelijkheid heeft, niet beschikkingsbevoegd is, en geen mogelijkheid heeft om dat deel aan hem uit te laten betalen, het college bij de berekening van de draagkracht in het kader van de bijzondere bijstand met dat deel van het inkomen geen rekening mag houden. Dit omdat belanghebbende daar niet redelijkerwijs over kan beschikken. De rechtbank is, anders dan verweerder, van oordeel dat uit de hiervoor genoemde uitspraak van de CRvB van 14 februari 2017 niet kan worden afgeleid dat de CRvB heeft beoogd om af te wijken van de tot dan toe gehanteerde lijn van de CRvB zoals verwoord in de uitspraak van 28 maart 2006. In de zaak die tot de uitspraak van 14 februari 2017 heeft geleid was net als in de onderhavige zaak in geschil de vraag of belanghebbende beschikte over voldoende draagkracht ter bestrijding van de kosten van beschermingsbewind. Vervolgens heeft de CRvB echter de vraag beantwoord of de kosten waarvoor bijstand was aangevraagd voortvloeien uit bijzondere omstandigheden. Deze vraag maakte geen onderdeel uit van het geschil. De uitspraak van de CRvB van 14 februari 2017 verdient daarom geen navolging.

7. Het voorgaande betekent dat het bestreden besluit berust op een onjuiste motivering. De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht. De rechtbank beschikt over onvoldoende informatie om zelf in de zaak te voorzien. Verweerder zal daarom een nieuw besluit naar aanleiding van het bezwaar moeten nemen. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2020:4499](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Exploitatievergunning

JnB2020, 720

MK ABRS 09-09-2020, 202000372/1/A3

burgemeester van Uithoorn.

Dienstenrichtlijn 10

Algemene plaatselijke verordening Uithoorn 2019 2:28

APV. EXPLOITATIEVERGUNNING. SLECHT LEVENSGEDRAG.

DIENSTENRICHTLIJN. In dit geval ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat de toepassing van het vereiste dat de aanvrager niet in enig opzicht van slecht levensgedrag is, zich niet verdraagt met artikel 10 van de Dienstenrichtlijn.

[...] [Weigering] vergunning [...] voor de exploitatie van horecabedrijf [...].

[...] Verdraagt het vereiste "in enig opzicht van slecht levensgedrag" zich met artikel 10, tweede lid, van de Dienstenrichtlijn?

6. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 17 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1262](#)) is de exploitatie van een horecabedrijf het verrichten van een dienst in de zin van de Dienstenrichtlijn. Op vergunningstelsels die de uitoefening van dergelijke dienstenactiviteiten reguleren heeft artikel 10 van de Dienstenrichtlijn betrekking. Op grond van artikel 10, eerste lid, moet een vergunningstelsel gebaseerd zijn op criteria die beletten dat de bevoegde instantie haar beoordelingsbevoegdheid op willekeurige wijze uitoefent. Op grond van het tweede lid van dit artikel, onder d, e, en f, zijn deze criteria duidelijk en ondubbelzinnig, objectief en vooraf openbaar bekend gemaakt. Artikel 10 van de Dienstenrichtlijn verzet zich dus in beginsel niet tegen een vergunningsvoorwaarde bij de toepassing waarvan het bevoegd gezag beoordelingsruimte toekomt. Wel vereist het Unierecht in zo'n geval dat vooraf duidelijk is onder welke omstandigheden aan die vergunningsvoorwaarde is voldaan (zie punt 58 uit het arrest van het Hof van 8 mei 2013, [ECLI:EU:C:2013:288](#), Libert). De Dienstenrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie staan er niet aan in de weg dat die specificatie plaatsvindt op bestuurlijk niveau, zoals bijvoorbeeld in een beleidsregel of blijkens een vaste bestuurspraktijk.

6.1. Uit artikel 2:28, tweede lid, onder b, van de APV volgt dat de burgemeester de exploitatievergunning weigert als de exploitant in enig opzicht van slecht levensgedrag is. Bij de invulling van dit vereiste komt de burgemeester beoordelingsruimte toe. Wanneer aan een aanvrager wordt tegengeworpen dat hij in enig opzicht van slecht levensgedrag is, moet dit per geval door de burgemeester worden onderbouwd en zal van geval tot geval verschillen welke feiten en/of omstandigheden aanleiding geven tot tegenwerping van het levensgedrag van de aanvrager (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 18 december 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4258](#)). Zoals overwogen in de uitspraak van de Afdeling van 9 juli 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2488](#), betekent het feit dat de burgemeester beoordelingsruimte heeft niet dat reeds daarom moet worden gevreesd voor een willekeurige bevoegdheidsuitoefening, die in strijd is met artikel 10, eerste lid, van de

Dienstenrichtlijn. Dat is pas het geval indien van die beoordelingsruimte op inconsistente, niet inzichtelijke, niet met de beginselen van rechtsgelijkheid en rechtszekerheid strokende wijze gebruik wordt gemaakt.

6.2. Het vereiste dat de aanvrager niet in enig opzicht van slecht levensgedrag is, strekt ertoe het belang van de veiligheid, de openbare orde en het woon- en leefklimaat in de omgeving van het horecabedrijf te waarborgen. In de terminologie ligt besloten dat het om eerder getoond gedrag gaat dat in het licht van deze motieven niet past bij de verantwoordelijkheid die op een exploitant/leidinggevende van een horeca-bedrijf rust. Voor de beoordeling of in een concreet geval de aanvrager aan dit vereiste voldoet, hanteert de burgemeester een vaste gedragslijn, die inhoudt dat indien zich in de periode van vijf jaar voorafgaand aan het nemen van een besluit op de aanvraag geen feiten hebben voorgedaan die te maken hebben met het levensgedrag van een exploitant, de vergunning in beginsel kan worden verleend. Pas als zich in die periode wel voorvallen hebben voorgedaan kijkt de burgemeester ook naar de voorvallen in het verdere verleden om te bezien of er een bepaald gedragspatroon valt te ontwaren. Op grond van vaste rechtspraak worden geen beperkingen gesteld aan de feiten of omstandigheden die bij de beoordeling of de exploitant of leidinggevende in enig opzicht van slecht levensgedrag is mogen worden betrokken. Ook hoeft de burgemeester bij die beoordeling niet uitsluitend feiten en omstandigheden te betrekken die hebben plaatsgevonden bij de exploitatie van of binnen een inrichting.

6.3. Omdat de voorwaarde over het levensgedrag niet nader is toegelicht door de regelgever in de toelichting bij artikel 2:28 van de APV en de burgemeester geen verdergaande uitwerking aan de door hem toe te passen voorwaarde heeft gegeven dan de vaste gedragslijn over de terugkijkperiode, is de Afdeling van oordeel dat gelet op het bepaalde in artikel 10 van de Dienstenrichtlijn en de rechtszekerheid uitsluitend die gedragingen onder de voorwaarde vallen waarvan het voor een ieder evident is dat met dergelijke gedragingen niet is voldaan aan het vereiste dat de betrokkene niet in enig opzicht van slecht levensgedrag is. [...]

Uit het voorgaande volgt dat de Afdeling in dit geval geen grond ziet voor het oordeel dat de toepassing van het vereiste dat de aanvrager niet in enig opzicht van slecht levensgedrag is, zich niet verdraagt met artikel 10 van de Dienstenrichtlijn. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2174](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van de Afdeling van 9-9-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2168](#) en [ECLI:NL:RVS:2020:2169](#).

JnB2020, 721

MK ABRS, 09-09-2020, 201905682/1/A3

burgemeester van Arnhem.

Algemene plaatselijke verordening voor Arnhem (APV) 2.3.1.6 aanhef en onder i

APV. EXPLOITATIEVERGUNNING. SLECHT LEVENSGEDRAG. Ingevolge artikel 2.3.1.6, aanhef en onder i, van de APV is voor het oordeel of er een risico voor de openbare orde zal ontstaan het voor de burgemeester voldoende als hij dat aannemelijk maakt, anders dan voor de risico's ten aanzien van de veiligheid of

de gezondheid, waarbij die risico's aantoonbaar moeten zijn. In dit geval heeft de burgemeester aannemelijk gemaakt dat door het slechte levensgedrag van [appellant sub 1] een risico voor de openbare orde ontstaat.

[Afwijzing] aanvraag van [appellant sub 1] om verlening van een exploitatievergunning voor Coffeeshop [bedrijf]. Ook [...] geweigerd [...] een gedoogverklaring af te geven.

[...] 6. [...] Artikel 2.3.1.6, aanhef en onder i, van de APV luidt: 'De burgemeester weigert de vergunning, indien: i. de exploitant of beheerder in enig opzicht van slecht levensgedrag is en daardoor een aantoonbaar veiligheids- of gezondheidsrisico of een risico voor de openbare orde ontstaat.'

[...] 8.1. De Afdeling is van oordeel dat, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld en [appellant sub 1] betoogt, artikel 2.3.1.6, aanhef en onder i, van de APV moeilijk anders kan worden gelezen dan dat door het slechte levensgedrag van de exploitant of beheerder er ofwel een aantoonbaar risico voor de veiligheids- of gezondheidsrisico moet zijn ofwel dat door dat slechte levensgedrag een risico voor de openbare orde ontstaat. Dat betekent dat voor het oordeel of er een risico voor de openbare orde zal ontstaan het voor de burgemeester voldoende is als hij dat aannemelijk maakt, anders dan voor de risico's ten aanzien van de veiligheid of de gezondheid, waarbij die risico's aantoonbaar moeten zijn.

8.2. Anders dan de rechtbank, is de Afdeling van oordeel dat de burgemeester aannemelijk heeft gemaakt dat door het slechte levensgedrag van [appellant sub 1] een risico voor de openbare orde ontstaat. Het feit dat [appellant sub 1] van slecht levensgedrag is, betekent ook dat er een risico is voor de openbare orde. De uitspraak van de Afdeling van 6 februari 2019 maakt duidelijk dat [appellant sub 1] in strijd met de APV heeft gehandeld. Zeker in de coffeeshopbranche moeten exploitanten ervoor zorgen dat exploitatie van de coffeeshop in overeenstemming met de geldende regels geschiedt. Die branche is gevoelig voor criminaliteit, zoals bedreiging, intimidatie en geweld, waardoor de openbare orde verstoord kan worden. Wordt een coffeeshop niet in overeenstemming met de geldende regels geëxploiteerd, dan is er een risico op verstoring van de openbare orde. Daarvoor is redengevend dat, zoals hiervoor overwogen onder 7.1, nadat de coffeeshop tijdelijk open mocht naar aanleiding van een uitspraak van de voorzieningenrechter van 29 juni 2017, dezelfde groep van personen die eerder onderdeel uitmaakten van de schijnbeheerconstructie, werden betrokken bij de exploitatie van de coffeeshop. De situatie lijkt daardoor nauwelijks veranderd, waardoor de burgemeester het vermoeden mocht hebben dat [appellant sub 1] nog steeds niet alleen de leiding in de coffeeshop heeft en daardoor dus een risico op herleving van de schijnbeheersituatie ontstaat. Dat [medewerker A] en [medewerker B] een VOG hebben gekregen, betekent ook niet dat er geen sprake is van een risico voor de openbare orde. Uit de besluiten tot afgifte van de VOG blijkt immers niet, zoals hiervoor is overwogen onder 7.1, dat is getoetst of het risico bestaat dat de schijnbeheersituatie zal herleven. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2167](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2020, 722

MK ABRS, 09-09-2020, 201900553/1/A3 en 201905539/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Huisvestingswet 2014 (tot 1 juli 2017) 21

Huisvestingswet 2014 (vanaf 1 juli 2017) 21

Huisvestingsverordening 2015 1.1

HUISVESTING. HANDHAVING. ONZELFSTANDIGE WOONRUIMTE.

Met de toevoeging van de zinsnede 'en die voorzien is van een van gemeentewege verleend huisnummer' aan de definitie van zelfstandige woonruimte in artikel 1.1., onder 50, van de huisvestingsverordening 2015 is niet meer de feitelijke situatie doorslaggevend bij de bepaling of van een zelfstandige woonruimte sprake is. Hiermee ontstaat een situatie die in strijd is met de rechtszekerheid.

Het vanaf 1 juli 2017 gewijzigde artikel 21, onder c, van de Huisvestingswet 2014 mag direct na inwerkingtreding aan overtreders worden tegengeworpen.

[...] 1. [...] Volgens het college verhuren [appellanten] de woningen in strijd met de Huisvestingsverordening 2015 en de Huisvestingswet 2014 als onzelfstandige woonruimte. Het college heeft daarom lasten onder dwangsom en boetes opgelegd aan [appellanten]. Een deel van de lasten is verbeurd verklaard en ingevorderd door het college.

[...] 2.7. Het betoog van [appellant A] over de definitie van zelfstandige woonruimte slaagt. Vaststaat dat in de Huisvestingswet 2014 geen definitie is opgenomen van zelfstandige woonruimte. Deze definitie was wel opgenomen in de voorgaande Huisvestingswet die gold tot 1 januari 2015. Deze definitie werd in algemene zin ook overgenomen in huisvestingsverordeningen en aan die definitie is ook in de jurisprudentie van de Afdeling vastgehouden. Het weglaten van de wettelijke definitie van zelfstandige woonruimte mag niet leiden tot een per gemeente verschillende uitleg van een wettelijk begrip. In de Huisvestingswet was een zelfstandige woonruimte een woonruimte welke een eigen toegang heeft en welke door een huishouden kan worden bewoond zonder dat dit daarbij afhankelijk is van wezenlijke voorzieningen buiten die woonruimte. De definitie van zelfstandige woonruimte in artikel 1.1., onder 50, van de huisvestingsverordening 2015 sluit daarbij aan. In de huisvestingsverordening 2015 is het begrip eigen toegang nader gedefinieerd. Deze definitie luidt:

"Elke deur die direct toegang geeft tot de woning bereikbaar via de straatzijde dan wel vanuit een gemeenschappelijke verkeersruimte en die voorzien is van een van gemeentewege verleend huisnummer."

Met de toevoeging van de zinsnede 'en die voorzien is van een van gemeentewege verleend huisnummer' is niet meer de feitelijke situatie doorslaggevend bij de bepaling of van een zelfstandige woonruimte sprake is. Daardoor kan een eigenaar van woonruimte die aan de overige eisen voldoet met handhavingsmaatregelen worden geconfronteerd om de enkele reden dat het gemeentebestuur nog niet heeft beslist omtrent de toekenning van een huisnummer. Hiermee ontstaat een situatie die in strijd is met de

rechtszekerheid. Dit heeft de rechtbank niet onderkend. De uitspraken van 5 december 2018 en 11 juni 2019 dienen te worden vernietigd en de laatste zinsnede van de definitie van het begrip eigen toegang, vanaf "[...] en die is voorzien van [...]", zal daarom buiten toepassing worden gelaten. Dit betekent niet dat het al dan niet van gemeentewege toegekend zijn van een huisnummer helemaal geen rol kan spelen. Deze omstandigheid kan wel dienen als aanwijzing. In hetgeen nog aan de orde komt, zal per geval worden beoordeeld of dit oordeel moet leiden tot vernietiging van het op deze definitie gebaseerde besluit.

2.8. In de huisvestingsverordening 2015 is het begrip onzelfstandige woonruimte gedefinieerd als woonruimte die niet voldoet aan de definitie van zelfstandige woonruimte. Deze definitie is dus gekoppeld aan die van zelfstandige woonruimte. Hetgeen onder 2.7 is overwogen heeft tot gevolg dat ook bij de definitie van onzelfstandige woonruimte het ontbreken van een huisnummer niet als enige omstandigheid bepalend is.

[...] 18.2. Gelet op het doel van het gewijzigde artikel 21, onder c, van de Huisvestingswet 2014 en het feit dat daarbij bewust geen overgangsrecht is opgenomen, ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat de nieuwe verbodsbepaling niet direct na inwerkingtreding aan overtreders mag worden tegengeworpen. In gevallen waarin kort na 1 juli 2017 handhavend wordt opgetreden, dient vanwege de rechtszekerheid wel aandacht te worden besteed aan de vraag of de begunstigingstermijn niet te kort is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2166](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Inburgering

JnB2020, 723

ABRS, 16-09-2020, 202000516/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Besluit inburgering 2.8a

Regeling inburgering 2.4a

INBURGERING. Ontheffing inburgeringsplicht. Vereisten in artikel 2.4a van de Regeling inburgering zijn cumulatief.

2.3. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de drie vereisten in artikel 2.4a van de Ri cumulatief zijn, omdat de puntkomma aan het einde van de zin onder sub a en het woord 'en' aan het einde van de zin onder sub b in samenhang gelezen maken dat sprake is van een cumulatieve opsomming. Bovendien volgt uit de toelichting bij de wijziging van artikel 2.4a van de Ri dat het artikel niet anders moet worden uitgelegd dan artikel 2.4a zoals dit luidde tot 1 juli 2018. De wijziging heeft immers slechts betrekking op het herstellen van verschrijvingen. Derhalve moet aan alle vereisten van artikel 2.4a van de Ri zijn voldaan voor het verlenen van ontheffing van de inburgeringsplicht.

[ECLI:NL:RVS:2020:2248](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2020, 724

CRvB, 09-09-2020, 19/2105 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wsf 2000 1.5

STUDIEFINANCIERING. BRP-ADRES. BOETE. De bijzondere omstandigheden in onderlinge samenhang bezien leiden tot het oordeel dat appellante weliswaar nalatig is geweest, maar dat sprake is van een zeer geringe mate van verwijtbaarheid. Het kan appellante in zodanig verminderde mate worden verweten dat zij administratief nalatig is geweest dat met een geringe boete kan worden volstaan. Een boete van € 100,- is in een geval als dit passend en geboden.

Oplegging boete omdat niet voldaan is aan de voorwaarde van feitelijke bewoning op het adres waaronder zij in de brp staat ingeschreven.

4.3.1. Tussen partijen is niet in geschil dat bij appellante geen sprake is geweest van het moedwillig overtreden van de regels voor de uitwonendenbeurs om zo'n beurs te verkrijgen. Evenmin is in geschil dat sprake is van administratieve nalatigheid. Door in de hier aan de orde zijnde periode niet ingeschreven te staan in de brp onder het adres waar zij verbleef, heeft appellante niet voldaan aan de verplichting van artikel 1.5, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wsf 2000. Dit betekent dat aan appellante in beginsel een boete kan worden opgelegd. Tussen partijen is in geschil of sprake is van zodanige bijzondere omstandigheden dat een verminderde verwijtbaarheid als bedoeld onder 4.2 aan de orde is.

4.3.2. In dit geval bevat wat appellante heeft aangevoerd bijzondere feiten en omstandigheden op grond waarvan tot het oordeel wordt gekomen dat sprake is van verminderde verwijtbaarheid. Het volgende is voor dit oordeel van belang. Appellante is in 2014 als gevolg van een zeer schrijnende privé-situatie bij haar oma komen wonen. Appellante was op dat moment minderjarig. Haar moeder – die samen met een broertje en een zusje van appellante korte tijd later op hetzelfde adres is komen wonen – heeft eenieder ingeschreven onder het adres van een oom van appellante. Deze situatie heeft geruime tijd voortbestaan. Vervolgens is de moeder van appellante in 2016 met het zusje en broertje van appellante verhuisd. Appellante is onveranderd bij haar oma blijven wonen omdat zij het niet aankon met haar moeder mee te gaan gelet op de rol die haar moeder gehad heeft in de onveilige gezinssituatie in het verleden. Van de gebruikelijke adreswijziging (kort) voorafgaand aan de aanvraag om een uitwonendenbeurs – als gevolg waarvan de studerende zich tot de gemeente dient te wenden om onder het nieuwe en juiste brp-adres te worden ingeschreven – is mitsdien geen sprake geweest. De hiervoor geschetste bijzondere omstandigheden in onderlinge samenhang bezien leiden tot het oordeel dat appellante weliswaar nalatig is geweest, maar dat sprake is van een zeer geringe mate van verwijtbaarheid. Het kan appellante in zodanig verminderde mate worden verweten dat zij administratief nalatig is geweest dat met een – ten

opzichte van de in beginsel opgelegde boete als bedoeld in 4.2 – geringe boete kan worden volstaan. Een boete van € 100,- is in een geval als dit passend en geboden. 4.4. Uit wat onder 4.3.2 is overwogen volgt dat het hoger beroep slaagt en dat de aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2020:2153](https://ecli.nl/CRVB:2020:2153)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2020, 725

MK ABRS, 09-09-2020, 202000939/1/A3

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 2 lid 1, 8 lid 1, 10 lid 2 onder g

Wet normering topinkomens (Wnt)

WOB. ACTIEVE OPENBAARMAKING. Openbaarmaking inspectierapport naleving Wnt. Het is niet zo dat eerst kan worden overgegaan tot publicatie van een rapport als een daarop gebaseerd handhavingsbesluit is genomen dat in rechte onaantastbaar is geworden. In dit concrete geval leidt publicatie van het rapport op de door de minister gewenste wijze tot onevenredige benadeling als bedoeld in artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob.

[...] de minister [heeft] besloten om het inspectierapport van 27 mei 2019 openbaar te maken.

[...] 4.2.1. In het rapport wordt verslag gedaan van bevindingen van de inspectie naar aanleiding van het gehouden onderzoek op de naleving van de Wnt. [...]

[...] 4.2.3. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de omstandigheid dat de uitkomst van de handhavingsprocedure nog onzeker is en [appellant] het niet eens is met het rapport niet aan publicatie daarvan in de weg staat. Geen grond bestaat voor het oordeel dat eerst kan worden overgegaan tot publicatie van een rapport als een daarop gebaseerd handhavingsbesluit is genomen dat in rechte onaantastbaar is geworden. [...]

In deze bestuursrechtelijke procedure gaat het derhalve alleen om de openbaarmaking van het rapport en de vraag of er gronden zijn die aan de publicatie daarvan in de weg staan. Daarbij dient de wijze waarop het rapport is opgesteld weliswaar te worden betrokken, maar komt de inhoudelijke juistheid van het rapport niet aan de orde. [appellant] heeft met de door hem aangevoerde omstandigheden in zoverre niet aannemelijk gemaakt dat openbaarmaking leidt tot onevenredige benadeling als bedoeld in artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob.

[...] 4.3.1. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat [appellant] in zoverre aannemelijk heeft gemaakt dat hij onevenredig wordt benadeeld door publicatie van het rapport op de door de minister gewenste wijze. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat hoewel de minister het rapport in neutrale bewoordingen heeft opgesteld en het rapport alleen feitelijke bevindingen bevat waaraan een voorlopige conclusie is verbonden, door de minister niet is weersproken dat met het alleen weglakken van de naam van [appellant] het rapport herleidbaar is tot [appellant] door wel zijn werkverleden, functie en werkgever [stichting] te benoemen. Juist in de sector waarin [appellant] ook thans nog werkzaam is, zal duidelijk zijn dat het rapport mede op hem betrekking heeft.

Hoewel openbaarmaking van een dergelijk rapport in deze vorm in het algemeen niet in strijd hoeft te komen met het bepaalde in artikel 10, tweede lid, onder g van de Wob, is de Afdeling van oordeel dat openbaarmaking van het rapport in die vorm in dit concrete geval leidt tot onevenredige benadeling als bedoeld in artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob, waarvoor het algemene belang bij openbaarmaking moet wijken. [...] De Afdeling is van oordeel dat onder deze omstandigheden alleen openbaarmaking van een zakelijke samenvatting van het rapport, waaruit blijkt welke betalingsconstructie gehanteerd is en waarom deze niet in overeenstemming is met de Wnt, gerechtvaardigd kan zijn. Aan verdere openbaarmaking van naar de persoon herleidbare gegevens als het werkverleden, de functie en de naam [stichting] staat thans artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob in de weg. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2201](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2020, 726

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 14-09-2020, NL20.13201

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 42 lid 4 b

ASIEL. Verlenging wettelijke beslistermijn in het WBV 2020/12 is rechtsgeldig. Een onvoorzienne situatie als de COVID-19 pandemie heeft in de afdoening van asielaanvragen hetzelfde effect als wanneer veel aanvragen tegelijk worden ingediend.

4. In geschil is de vraag of de beslistermijn met zes maanden is verlengd op grond van WBV 2020/12. [...]

5. De vraag is of de tekst in artikel 42, vierde lid, van de Vw 2000 restrictief en naar de letter van de wet moet worden uitgelegd. De rechtbank is van oordeel dat dit niet het geval is. De Europese Commissie heeft op 16 april 2020 Richtsnoeren Asiel en Migratie gepubliceerd. [...] Gelet op deze Richtsnoeren heeft verweerder de beslistermijn van alle asielaanvragen waarvan de beslistermijn nog niet was verstreken voor de inwerkingtreding van WBV 2020/12 op grond van artikel 42, vierde lid, onder b, van de Vw 2000, met zes maanden verlengd. De noodsituatie heeft in ieder geval geduurd tot 16 mei 2020 en door het annuleren van alle gehoren en de maatregelen die in achtgenomen moesten worden, heeft zich een reservoir opgestapeld van asielaanvragen die nog moeten worden beoordeeld. Dit is vergelijkbaar met de situatie waarin een groot aantal asielzoekers tegelijk een asielverzoek indient. De rechtbank volgt eiseres niet in haar standpunt dat het een bewuste keuze is geweest om geen bepaling op te nemen over een noodsituatie. Uit de enkele omstandigheid dat er geen bepaling is over een noodsituatie kan niet zonder meer worden afgeleid dat artikel 42, vierde lid, van de Vw 2000 dan ook restrictief moet worden uitgelegd. Met verweerder is de rechtbank zoals

gezegd van oordeel dat een dergelijk onvoorziene situatie als de COVID-19 pandemie niet voorzien was voor de wetgever, en dat deze situatie in de afdoening van asielaanvragen hetzelfde effect heeft als wanneer veel aanvragen tegelijk worden ingediend. Om die reden dient artikel 42, vierde lid, van de Vw 2000 dan ook analoog te worden toegepast op deze situatie. Daarvoor vindt de rechtbank aansluiting bij het arrest CILFIT van 6 oktober 1982 (C-283/82) [red: C-283/81, [ECLI:EU:C:1982:335](#)] 4 , r.o. 20: "Ten slotte moet elke bepaling van gemeenschapsrecht in haar context worden geplaatst en worden uitgelegd in het licht van dit recht in zijn geheel, zijn doelstellingen en zijn ontwikkelingsstand op het ogenblik waarop de betrokken bepaling moet worden toegepast."

De rechtbank is dan ook van oordeel dat WBV 2020/12 niet onrechtmatig is.
[ECLI:NL:RBDHA:2020:8925](#)

Zie in dit verband de uitspraak van de meervoudige kamer van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, van 7 september 2020, [ECLI:NL:RBDHA:2020:8750](#), waarbij is geoordeeld dat de verlenging van de wettelijke beslistermijn als gevolg van de maatregelen rondom COVID-19 in het WBV 2020/12 niet rechtsgeldig is.

JnB2020, 727

MK ABRS, 14-09-2020, 201908917/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

ASIEL. Uitleveringsverzoek. De staatssecretaris heeft in het kader van het onderzoek en de beoordeling van een asielaanvraag een eigen verantwoordelijkheid om te bepalen of de garanties in het kader van een uitleveringsverzoek voldoende verzekeren dat juist die vreemdeling daadwerkelijk wordt beschermd tegen een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

1. Deze uitspraak gaat over de vraag of het asielrelaas op een zorgvuldige manier is onderzocht en beoordeeld. Verder gaat de uitspraak over de verhouding tussen een uitleveringsverzoek en een asielprocedure en of het besluit en de rechtbankuitspraak goed zijn gemotiveerd. De Afdeling is echter geen uitleveringsrechter. Deze uitspraak gaat dus ook niet over de rechtmatigheid van het uitleveringsverzoek, maar alleen over de asielprocedure van de vreemdeling. [...]

2.2 Tussen partijen is niet in geschil dat in Russische gevangenen in het algemeen regelmatig wordt mishandeld en gefolterd. De vreemdeling heeft recente voorbeelden genoemd van specifieke zaken van Russische zakenlieden die volgens hem vergelijkbaar zijn met zijn situatie en de situatie waarin hij dreigt terecht te komen als hij in de Russische Federatie in de gevangenis komt. Anders dan de rechtbank heeft aangenomen, heeft de staatssecretaris daarop geen deugdelijk gemotiveerde reactie gegeven. De verwijzing van de staatssecretaris naar de garanties die de Russische autoriteiten in het kader van het uitleveringsverzoek hebben gegeven over de behandeling van de strafzaak van de vreemdeling en de manier waarop de vreemdeling bij terugkeer naar de Russische Federatie zal worden behandeld, is daarvoor niet voldoende. Volgens vaste

rechtspraak heeft de staatssecretaris in het kader van het onderzoek en de beoordeling van een asielaanvraag namelijk een eigen verantwoordelijkheid om te bepalen of dergelijke garanties voldoende verzekeren dat juist die vreemdeling daadwerkelijk wordt beschermd tegen een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM [...]. De staatssecretaris moet de motivering van zijn asielbesluit daarop laten aansluiten en bij zijn motivering betrekken wat hem overigens bekend is over het land waaraan de vreemdeling zal worden uitgeleverd [...].

[ECLI:NL:RVS:2020:2216](#)

[Naar inhoudsopgave](#)